

YLI 80 MILJOONAA MYYTYÄ KIRJAA MAAILMANLAAJUISESTI

HARLAN COBEN

JÄLJITTÄJÄ

#1

New York Times
-bestseller

**MINERVA
CRIME**

Jäljittäjä

HARLAN COBEN

JÄLJITTÄJÄ

Englannin kielestä suomentanut Saana Rusi

Englanninkielinen alkuperäisteos:

The Boy from the Woods

Copyright © 2020 by Harlan Coben

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus Oy, 2021

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Saana Rusi

Sitaatin Arthur Conan Doyle'n novellista *Beryllikruunu*
sivulla 351 suomentanut Jaakko Anhava.

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuvat: IStock, Shutterstock

ISBN 978-952-375-308-2

Painettu EU:ssa, XXX, 2021

*Ben Sevierille,
editorilleni ja ystävälleni
jo kahdentoista kirjan ajan*

METSÄSTÄ LÖYTYNYT "VILLILAPSI"

"Tosielämän Mowglia" ympäröi
salamyhkäisyyden verho

WESTVILLE, NEW JERSEY. – Westvillen asuinalueen liepeiltä Ramapo-vuorten metsistä on löytynyt yksinään elänyt, takkutukkainen noin 6–8 vuoden ikäinen poika. Pojan päätyminen metsään on selittämätön mysteeri, ja mikä erikoisinta, virkavallalla ei ole aavistustakaan, kuka poika on tai kuinka kauan hän on elänyt metsässä.

– Aivan kuin *Viidakkokirjan* Mowgli, kommentoi Westvillen apulaispoliisipäällikkö Oren Carmichael.

Poika puhuu ja ymmärtää englantia, mutta ei tiedä omaa nimeään. Hänet löysivät retkeilemässä olleet Don ja Leslie Katz New Jersey'n Cliftonista. – Olimme juuri korjaamassa pikniktarpeita pois, kun kuulimme metsästä rapinaa, kertoo Don Katz. – Pelkäsin ensin, että kohtaamme karhun, mutta sitten näimme pojan, joka juoksi karkuun.

Metsänvartijat ja paikallispoliisit tavoittivat laihan ja riekaleisiin vaatteisiin pukeutuneen pojan kolme tuntia myöhemmin hänen omatekoiselta leiripaikaltaan. – Emme toistaiseksi tiedä, kuinka pitkän ajan poika on viettänyt metsässä tai kuinka hän on sinne päätenyt, New Jersey'n kansallispuistojen poliisipäällikkö Tony Aurigemma kertoo. – Poika ei muista vanhempiaan tai muita aikuisia

huoltajia. Tarkistamme parhaillaan toisten viranomaisten tietoja, mutta hänen ikäisiään ja tunnusmerkkeihinsä sopivia lapsia ei ole toistaiseksi ilmoitettu kadonneeksi.

Ramapo-vuorilla liikkuneet retkeilijät ovat kuluneen vuoden ajan kertoneet tehneensä havaintoja poikaa muistuttavasta ”villilapsesta” tai ”pikku-Tarzanista”, mutta havainnot on useimmiten kuitattu urbaanilegendoina.

Morristownissa asuva retkeilijä James Mignone toteaa:
– Aivan kuin joku olisi vain synnyttänyt pojan ja jättänyt tämän metsään.

– Kyseessä on erikoisin koskaan kohtaamamme selviytymistarina, poliisipäällikkö Aurigemma vahvistaa.
– Emme tiedä, onko poika viettänyt metsässä päiviä, viikkoja, kuukausia tai kummit vuosia.

Kaikkia niitä, joilla on jotain tietoa pojasta, pyydetään ottamaan yhteyttä Westvillen poliisiin.

– Jonkun on tiedettävä jotain, apulaispoliisipäällikkö Carmichael toteaa. – Poika ei ole voinut vain ilmaantua metsään tyhjästä.

ENSIMMÄINEN OSA

23. huhtikuuta 2020

Miten tyttö oikein selviää tästä kaikesta?

Miten hän jaksaa tätä piinaa joka ikinen päivä?

Päivästä toiseen, viikosta toiseen, vuodesta toiseen.

Hän istuu koulun juhlasalissa ja tuijottaa ilmeettömänä eteenpäin näkemättä mitään eikä räpäytä edes silmiään. Hänen kasvonsa ovat kiveä, ne ovat naamio. Hän ei vilkuile sivuilleen. Hän ei hievhadakaan.

Hän vain tuijottaa eteensä.

Ympärillä on luokkatovereita, myös Matthew, mutta tyttö ei katso näihin. Hän ei puhu muille, vaikka se ei estäkään toisia puhumasta hänelle. Pojat – Ryan, Crash (kyllä vain, se on hänen oikea nimensä), Trevor ja Carter – kutsuvat häntä pilkkanimillä, kuiskivat kaikenlaista hirveää, ilkkuvat ja nauravat ivallisesti. Heittelevät tyttöä tavaroilla. Klemmareilla, kuminauhoilla, nenästä kaivetuilla räkäklimpeillä. Pojat pureskelevat paperisuikaleita ja sinkoavat vetisiä paperitolloja tytön päälle kaikilla keksimillään keinoilla.

Kun paperitollot tarttuvat tytön hiuksiin, he nauravat entistä kovempaa.

Tyttö, jonka nimi on Naomi, ei hievhadakaan. Hän tuijottaa edelleen eteensä. Silmäkulmat ovat kuivat. Matthew muistaa, miten pari kolme vuotta sitten tytön silmäkulmat vielä kostuivat tämän päivittäisen, taukoamattoman ja helyttömän pilkan vuoksi.

Vaan eivät enää.

Matthew seuraa vierestä. Eikä tee mitään.

Koko tilanteeseen jo turtuneet opettajat tuskin edes huomaavat mitä tapahtuu. Yksi koettaa ponnettomasti sanoa ”Crash, riittää jo”, mutta Crash ja muut oppilaat eivät kiinnitä varoitukseen mitään huomiota.

Ja Naomi vain istuu ja sietää kaiken.

Matthew’n pitäisi jotenkin koettaa lopettaa kiusaaminen. Hän ei kuitenkaan tee enää mitään. Kerran hän yritti.

Siitä ei seurannut hyvää.

Matthew muistelee, milloin Naomin noidankehä oikein alkoi. Alakoulussa Naomi oli iloinen lapsi, jolla oli aina hymy huulilla. Sen Matthew muistaa. Vaatteet ehkä olivat toisten vanhoja, eikä Naomi aina pessyt hiuksiaan tarpeeksi usein. Osa tytöistä oli tehnyt siitä hiukan pilaa. Kaikki sujui silti tavallisesti, kunnes Naomi yhtenä päivänä neljännellä luokalla sairastui ja oksensi rouva Walshin tunnilla, oksennus oikein roiskui luokan linoleumilattialle märkänä ja ruskeana, ja sitä roiskui Kim Rogersin ja Taylor Russelin päälle. Haju oli niin karmiva, että rouva Walshin piti tyhjentää koko luokka ja lähettää se, Matthew muiden mukana, ulos kentälle, ja kaikki puristivat neniään ja huutelivat yöök.

Sen päivän jälkeen mikään ei ollut kuin ennen.

Koko tapahtuma oli aina mietityttänyt Matthew’ta. Oliko Naomi ollut jo aamulla huonovointinen? Oliko isä – äiti oli siinä vaiheessa jo ulkona kuvioista – pakottanut tämän kouluun? Jos Naomi olisi jäänyt sinä päivänä kotiin, olisiko kaikki voinut mennä toisin? Oliko oksennus ratkaiseva käänne, vai oliko kohtalo määrännyt Naomin joka tapauksessa kulkemaan tätä synkkää koettelemusten tietä?

Uusi paperitollo tarttuu hiuksiin. Lisää nimittelyä. Lisää julmaa pilkkaa.

Naomi istuu ja odottaa, että se päättyy.

Edes hetkeksi. Tältä päivältä. Hän tietää, ettei se lakkaa kokonaan, ei tänään eikä huomenna. Piina ei milloinkaan lopu pitkäksi aikaa. Se seuraa häntä aina.

Miten hän oikein selviää siitä?

Joinakin päivinä, kuten tänään, Matthew katselee sivusta ja tuntee tarvetta tehdä jotain.

Useimpina päivinä ei. Kiusaaminen tietenkin jatkuu joka päivä, mutta se on niin herkeämätöntä ja tavanomaista, että muuttuu vain taustahälyksi. Matthew oli tästä oppinut ikävän totuuden: julmuuksiin tottuu. Niistä tulee arkea. Niihin sopeudutaan ja siirrytään miettimään muita asioita.

Onko Naomikin sopeutunut tähän kaikkeen? Onko hän turtunut siihen?

Sitä Matthew ei tiedä. Naomi kuitenkin tulee kouluun joka päivä ja istuu luokan takariviin, juhlasalin eturiviin tai ruokasalin nurkkapöytään ypöyksin.

Kunnes eräänä päivänä – viikon kuluttua tästä päivästä – hän ei enää tule.

Eräänä päivänä Naomi katoaa.

Ja Matthew tahtoo tietää miksi.

2

– Tyyppi kuuluu ilman muuta telkien taakse, asiantuntijahipsteri julisti.

Suorassa televisiolähetysessä istuva Hester Crimstein oli juuri aikeissa iskeä takaisin, kun hän oli näkevinään silmäkulmastaan lapsenlapsensa. Studiovalaistuksessa oli vaikea nähdä mitään, mutta poika oli kuin ilmetty Matthew.

– Ohhoh, kovaa puhetta, juontaja vastasi. Juontaja oli nuorena varmasti ollut oikein sievä eliittikoulujen kasvatti, ja hänen pääasiallinen väittelytaktiikkansa oli ottaa kasvoilleen ällistynyt ilme, aivan kuin vastapuoli olisi täysi pölkky, puhui tämä sitten kuinka viisaita hyvänsä. – Mitä siihen sanoo Hester?

Matthew'n ilmestyminen – kyllä se oli Matthew – oli saanut Hesterin keskittymisen herpaantumaan.

– Hester?

Nyt ei ole oikea hetki antaa ajatusten vaellella, Hester muistutti itseään. *Keskity.*

– Vastenmielistä.

– Anteeksi kuinka?

– Kuulit kyllä. Hester loi kuuluisan musertavan katseensa asiantuntijahipsteriin. – Olet vastenmielinen.

Mitä Matthew täällä tekee?

Matthew ei ollut koskaan aiemmin ilmestynyt Hesterin työpaikalle ilmoittamatta – ei toimistolle, oikeussaliin eikä studiolle.

– Haluaisitko hieman täsmentää? juontaja kysyi.

– Toki, Hester vastasi ja piti polttavan katseensa yhä kiinni asiantuntijahipsterissä. – Sinä vihaat Amerikkaa.

– Mitä?

– Mihin koko oikeusjärjestelmää oikeasti edes tarvitaan? Hester jatkoi ja nosti kätensä ilmaan. – Kuka sellaista tarvitsee? Meillähän on julkinen mielipide. Ei tarvita oikeudenkäyntejä, tuomaria tai lautamiehiä – annetaan vain twitter-laumojen päättää.

Asiantuntijahipsteri kohensi hieman ryhtiään. – En sanonut niin.

– Juuri niin sinä sanoit.

– Siitä on todistusaineistoa, Hester. Hyvälaatuista videokuvaa.

– Oo, oikein video. Hester liikutteli sormenpäitään kuin olisi puhunut aaveista. – Siispä: ei tarvita tuomaria tai lautamiehiä. Oteetaan vain sinut twitter-lauman oikeamieliseksi päälliköksi...

– En ole...

– Hys, minulla oli lause kesken. Anteeksi, unohdin nimesi. Olen ajatellut sinua koko ajan asiantuntijahipsterinä, joten voinko kutua sinua Chadiksi? Mies avasi suunsa, mutta Hester puski eteenpäin. – Hieno homma. Chad, kerropa, mikä olisi sopiva rangaistus asiakkaalleni? Kun kerran julistat hänet tässä syylliseksi, niin voit samalla hoitaa rangaistuksenkin määrittelyn?

– Minun nimeni on Rick, mies sanoi ja kohensi hipsterisilmälasejaan. – Ja kaikki ovat nähneet videon. Asiakkaasi iski toista miestä nyrkillä kasvoihin.

– Kiitos analyysistä, Chad. Arvaapa, mistä olisi myös apua?

– Rick.

– Rick, Chad, miten vain. Olisi todella paljon, superpaljon apua, jos voisit laumasi kanssa tehdä kaikki päätökset toisten puolesta. Ajattele, mitä ajansäästöä se toisi! Ei tarvitsisi kuin julkaista video somessa, ja sitten kommenttien nojalla julistaa epäilty syyttömäksi tai syylliseksi. Peukku ylös tai alas. Ei tarvittaisi todistajia, lausuntoja eikä todistusaineistoa. Tarvittaisiin vain tuomari Rick Chad.

Asiantuntijahipsterin kasvot punehtuivat. – Kaikki näkivät, mitä asiakkaasi teki sille miesparalle.

Juontaja puuttui peliin. – Ennen kuin jatkamme, katsotaanpa video uudelleen, jotta uudetkin katsojat näkevät.

Hester aikoi ensin protestoida, mutta video oli jo näytetty ja näytettäisiin vielä lukemattomia kertoja. Vastustus olisi paitsi turhaa myös saisi Hesterin asiakkaan, finanssianalyytikko Simon Greenen, vaikuttamaan entistäkin syyllisemmältä.

Ja mikä tärkeintä, kun kamera irrottaisi hänestä muutamaksi sekunniksi, hän voisi vilkaista Matthew'n suuntaan.

Video – jota oli nyt katsottu yli neljä miljoonaa kertaa – oli nauhoitettu Keskuspuistossa jonkun turistin iPhonella. Ruudulla näkyi, miten Simon Greene mittatilauspuvussaan ja kauniisti wind-sor-solmukkeelle solmitussa Hermèsin solmiossaan kohotti nyrkinsä ja iski sillä kasvoihin ruokkoamatonta nuorta miestä, jonka Hester tiesi olevan huumeidenkäyttäjä nimeltään Aaron Corval.

Corvalin nenästä turskahti verta.

Asetelma oli läpeensä dickensiläinen: etuoikeutettu Herra Hyväosainen iski täysin varoittamatta katupoikaparalta hampaat kurkuun.

Hester käänsi nopeasti päätään Matthew'n suuntaan ja yritti nähdä tämän studiovalojen hohteen lävitse. Hester oli usein kaapelikanavien uutislähetyksissä lainopillisena asiantuntijana, ja kahdena iltana viikossa hänellä oli tällä kanavalla oma ohjelmapaikka rikosjutuille, *Crimsteinin kriminaalit*. Nimi ei ehkä rimmannut aivan täydellisesti, mutta siinä oli sopiva alkusointu ja se näytti hyvältä ohjelmaluettelossa, joten kanava käytti sitä.

Hesterin pojanpoika seisoskeli varjossa. Hester näki tämän vääntelevän käsiään tismalleen samoin kuin tämän isällä oli aikoinaan ollut tapana, ja hänen sydäntään viilsi niin tuskallisesti, että hän ei hetkeen saanut henkeä. Hän harkitsi hetken käväisevänsä Matthew'n luona kysymässä, miksi tämä oli tullut studioon, mutta löytövideo oli jo katsottu ja hipsteri-Rick-Chad vaahtosi taas.

– Näittekö? Miehen suusta lennähti sylkipisara, joka laskeutui parralle. – Päivänselvä juttu. Asiakkaasi kävi kodittoman tyyppin kimppuun aivan syyttä.

– Et voi tietää, mitä oli tapahtunut ennen videon kuvaamista.
– Ei sillä ole merkitystä.
– Totta kai sillä on. Sitä varten meillä on oikeuslaitos, etteivät sinunkaltaisesi noudattaisi omankädenoikeutta ja yllyttäisi väkijoukkoja käymään viattoman miehen kimppuun.

– Hei, nyt ei puhuta omankädenoikeudesta.
– Puhutaanpas. Seiso omien sanojesi takana. Tahtoisit asiakkaani vankilaan, kolmen lapsen isän, jolla ei ole rikosrekisteriä. Ilman oikeudenkäyntiä. No, Rick Chad, päästä sisäinen fasistisi valloilleen. Hester iski nyrkkinsä pöytään niin, että juontaja säpsähti. Ja hän intoutui vielä mielenosoitushuutoihinkin: – Van-ki- laan! Van-ki- laan!

– Lopeta!

– Van-ki- laan!

Miehen kasvot kävivät tulipunaisiksi. – En tarkoittanut sitä olenkaan noin. Liioittelet tahallasi.

– Van-ki- laan!

– Lopeta tuo. Kukaan ei ole vaatinut sellaista.

Hesterillä oli jonkinlaisia imitoijan lahjoja. Hän käytti niitä toisinaan taitavasti vesittääkseen syyttäjän väitteitä oikeussalissa, joskin hieman epäkypsästi. Hän imitoi Rick Chadiä parhaansa mukaan ja toisti sanatarkasti tämän äskeiset sanat: – *Tyyppi kuuluu ilman muuta telkien taakse.*

– Sen saa oikeuslaitos päättää, mutta mies joka tekee tällaista, lyö ihmisiä kasvoille kirkkaassa päivänvalossa, ansaitseekin tulla canceloiduksi ja menettää työnsä, hipsteri-Rick-Chad sanoi.

– Miksi? Koska te, nimimerkit naistenmies-69 ja surkea-suuhygienia, julistatte niin Twitterissä? Ette tunne tilannetta. Ette voi edes tietää, onko koko tallenne aito.

Silloin moitteettomasti suittu juontajakin kohotti kulmiaan. – Vihjaatko, että se on tekaistu?

– Voisi hyvinkin olla. Minulla oli eräs toinen asiakas, jonka kasvot photoshopattiin hymyilemään kuolleen kirahvin viereen, ja hänen väitettiin ampuneen sen. Jutun takana oli kostonhimoinen

eksä. Voitte vain kuvitella, minkä määrän vihapostia hän sen jälkeen sai.

Tarina ei ollut totta, Hester keksi sen päästään, mutta se *olisi voinut* olla totta, ja joskus se riitti.

– Missä tämä Simon Greene on nyt? hipsteri-Rick-Chad kysyi.

– Mihin se nyt liittyy?

– Hänhän on kotonaan, eikö vain? Vapaana takuita vastaan?

– Hän on syytön mies, hyvä ja rakastava isä.

– Ja varakas mies.

– Nytkö tahdot lakkauttaa myös takuujärjestelmän?

– Varakas, valkoinen mies.

– Kuules nyt, Rick Chad, huomaan, että olet poliittisesti valveutunut ja sitä rataa, kaikkine noine tyylikkäine partoinesi ja pipoinesi – onko se oikein Kangol? –, mutta käytät ihonväriä ja valmiita vastauksia aivan yhtä ikävällä tavalla kuin toinenkin ääripää.

– Vau, nytkö tämä kääntyy keskusteluksi ääripäistä?

– Ei, poju, siitä ei ole kyse, joten kuuntelepas. Et edes huomaa sitä, mutta sinä ja ne ihmiset, joita vihaat, teistä on tulossa tois-
tenne kaltaisia.

– Jos asetelma käännettäisiin ympäri, jos Simon Greene olisi köyhä ja musta ja Aaron Corval rikas ja valkoinen...

– He ovat molemmat valkoisia. Älä sotke rotukysymyksiä tähän.

– Kaikki liittyy rotukysymyksiin, mutta antaa olla. Jos ryysyläinen lyö pukumiestä, hän ei saa Hester Crimsteinia puolustamaan itseään. Hän olisi nyt vankilassa.

Hmm, Hester mietti. Nyt Rick Chad puhui asiaa.

– Hester? juontaja kysyi.

Ohjelma-aika oli loppumaisillaan, joten Hester nosti kätensä ilmaan ja sanoi: – Mikäli Rick Chad pitää minua erinomaisena asianajajana, ei kai ole minun asiani olla eri mieltä?

Yleisöä nauratti.

– Aika alkaakin olla lopussa. Seuraava keskusteluaihemme on presidenttiehdokkaaksi singahtaneen Rusty Eggersin uusin kohu.

Onko Rusty kansanmies vai häikäilemätön konna? Onko hän todella Amerikan vaarallisin mies? Pysykää kanavalla.

Hester kiskaisi korvanapin irti ja irrotti mikrofonin. Ohjelma oli jo mainostauolla, kun hän nousi tuoliltaan ja kulki huoneen poikki Matthew'n luo. Poika oli yhtä pitkä kuin isänsä. Sydäntä viilsi uudelleen.

– Äitisi..., Hester aloitti.

– Äiti on kunnossa, Matthew sanoi. – Kaikki ovat kunnossa.

Hester ei mahtanut itselleen mitään. Hän kietoi kätensä ehkä vähän kiusaantuneen teinipojan ympärille ja kaappasi tämän karhunhalaukseen, vaikka oli alta 160-senttinen ja poika jo miltei päätä pidempi. Poika muistutti päivä päivältä enemmän isäänsä. Pienempänä, kun isä oli vielä elossa, Matthew ei ollut juuri muistuttanut Davidiä, mutta nyt hänessä oli niin paljon samaa näköä – sama ryhti, askellus, käsien vääntely ja kulmien kurtistus –, että Hesterin sydäntä vihloi. Ei sen tietenkään olisi pitänyt, vaan Hesterin olisi pitänyt saada lohtua siitä, miten hänen edesmennyt poikansa näkyi tämän pojassa, aivan kuin jokin pieni osa Davidiä olisi selvinnyt onnettomuudesta ja jäänyt eloon. Sen sijaan nämä aave-maiset välähdykset repäisivät vanhat haavat uudelleen auki kaikkien näiden vuosien jälkeenkin, eikä Hester tiennyt, oliko kipu sen arvoista, oliko parempi kokea tätä tuskaa kuin olla tuntematta mitään. Kysymys oli tietenkin retorinen. Ei hän päässyt valitsemaan, eikä hän olisi edes muuttanut mitään. Jos hän ei tuntisi mitään tai ”pääsisi yli” surusta, hän pettäisi Davidin muiston kurjimmalla mahdollisella tavalla.

Siispä hän rutisti pojanpoikaansa ja puristi silmänsä kiinni. Teinipoika taputti häntä selkään miltei huvittuneen oloisena.

– Mummi?

Niin hän aina tätä kutsui. Mummiksi. – Onko kaikki ok?

– Olen kunnossa.

Matthew'n iho oli tummempi kuin hänen isällään. Pojan äiti Laila oli musta, joten Matthewkin oli musta tai monietninen tai jotain sellaista. Ikä oli huono tekosyy, mutta Hester oli

seitsemänkymppinen, vaikka kertoikin kaikille lakanneensa laske-
masta kuudenkymmenenyhdeksän jälkeen – vitsailkaa vain kaikin
mokomin, Hester on jo kuullut kaiken –, eikä hän oikein pysynyt
vaihtuvan sanaston vauhdissa.

- Missä äitisi on? Hester kysyi.
- Töissä kai.
- Onko jokin hätänä?
- Koulussa on yksi tyttö, Matthew sanoi.
- Ja mitä hänestä?
- Hän on kadonnut. Mummi, auta minua löytämään hänet.

3

– Hänen nimensä on Naomi Pine, Matthew kertoi.

He istuivat Hesterin Cadillac Escaladen takapenkillä. Matthew oli tullut paikalle junalla Westvillestä, vaihtanut Secaucuksessa Frank Lautenbergin asemalla junaan ja taittanut matkan tunnissa, mutta Hester ajatteli, että olisi helpointa ja järkevintä viedä tämä autolla takaisin Westvilleen. Hän ei ollut käynyt siellä kuukauteen, liian pitkään aikaan, ja voisi samalla auttaa hätääntynyttä pojanpoikaansa ja viettää aikaa tämän äidin kanssa. Hän saisi tapettua kaksi kärpystä yhdellä iskulla, kuten oli tapana sanoa, mikä oli kyllä outo ja väkivaltainen sanonta, kun sitä pysähtyi miettimään. Yksi isku, kaksi kuolemaa – ja se on sitten ilmeisesti hyvä asia?

Katsokaapa minua, otan tässä viattomia luontokappaleita hengiltä. Miksi? Miksi kukaan tahtoi kerskua moisella? En tiedä. Olen ehkä psykopaatti, ja kas vain, sain monta elävää olentoa kerralla hengiltä!

– Mummi?

– Onko tämä Naomi sinun ystäviäsi? Hester kysyi ja vaimensi kahjon sisäisen äänensä.

Matthew kohautti harteitaan aitoon teinitapaan. – Olen tuntenut hänet, niinku, kuusivuotiaasta.

Se ei varsinaisesti ollut vastaus kysymykseen, mutta Hester ei tarttunut siihen.

– Kuinka kauan hän on ollut kateissa?

– Tota viikon.

Niinku kuusivuotiaasta, tota viikon. Jokainen ”niinku” ja ”tota”